

LUCY CLARKE

**INFERN
ÎN
PARADIS**

Bookzone
BUCUREȘTI, 2022

ÎN TRECUT | LORI

Lori trăgea geamantanul pe culoarul aeroportului învăluit într-o atmosferă umedă. Câteva șuvițe rebele de păr îi stăteau lipite de ceafă. Văzând în față numărul porții de îmbarcare, se opri, apoi aruncă o privire peste umăr.

Încă nici urmă de sora ei.

Scoase telefonul din buzunar și privi ecranul gol. Nu primise nici măcar un mesaj. Și nu avea nici apeluri nepreluat. Inima îi bătea năvalnic în piept; mai erau doar câteva minute până la îmbarcare.

Un crâmpei din cearta pe care o avuseseră îi străfulgeră gândurile. *Nu te mai recunosc...*

Lori își mușcă obrazul până simți gust de sânge în gură.

Încercă să-și imagineze cum ar fi să plece fără Erin – să ia zborul spre tărâmurile izolate din sud-estul Arhipelagului Fiji. Își aminti că parcursese deja cu o zi în urmă cea mai grea porțiune din călătorie – distanța copleșitoare de la Londra spre Fiji. Fără să apeleze la diazepam. Dar o avusese alături pe Erin, care venise înarmată cu diverse gustări, cu muzică și cărți, plănuiind cu atâta ardoare băuturile pe care voia să le comande în timpul zborului, încât Lori nici nu observase când decolase avionul. Aseară, la sosire, se cazaseră la un hotel de pe

plajă, plănuind să ia cina și să doarmă câteva ore înainte de zborul din dimineața asta, spre stațiunea de vacanță.

Doar că, acum, se afla singură în aeroport, fără Erin.

Intră la toaletă și trase geamantanul după ea. Aplecându-se deasupra chiuvetei, se privi în oglindă. Își exploră cu degetele pleoapele umflate, sub care avea cearcăne întunecate.

Stătuse trează toată noaptea, sperând să audă niște pași târșâiți pe coridor, o bătaie în ușă și vocea surorii ei, care-o ruga în șoaptă să-i deschidă. Își imaginase scuzele invocate de Erin sub aburii alcoolului. Poate că ar fi lăsat-o să intre, făcându-i loc alături în patul mare de hotel. Spunându-i să doarmă cu spatele la ea, ca să nu sforăie. Poate că asta ar fi făcut. Sau poate că ar fi întredeschis ușa doar ca să-i spună să plece.

Dar Lori nu știa ce sentimente ar fi trăit în clipele acelea, căci Erin nu mai dăduse niciun semn de viață.

Își scoase trusa de machiaj ca să aibă ceva de făcut cu mâinile. Avea pielea albă ca neaua, ce trăda orele mult prea îndelungate petrecute în casă. Trecuseră luni de zile de când nu mai simțise razele soarelui. De când nu mai văzuse cerul albastru. De când nu mai înotase în valurile calde ale mării. De când nu se mai bucurase de aer curat. De când nu mai citise o carte bună. Merita vacanța asta. Avea nevoie de ea.

Dar dacă totul avea să fie o greșeală? Făcuse rezervările sub un impuls de moment. La ora trei dimineața. Printre cearșafurile mototolite de nesomn. Deschisese laptopul ca să vadă un film – ceva care să-i ancoreze gândurile – și o reclamă îi apăruse pe ecran. Zece nopți petrecute pe o insulă izolată din Fiji – datele coincideau cu ziua ei de naștere, când avea să împlinească douăzeci și opt de ani. Accesase un link separat ca să verifice contul bancar comun și văzuse că mai erau încă două mii de

lire sterline. *Naiba să te ia, Pete!* își spusese în gând, confirmând rezervarea.

La ivirea zorilor, se furișase în dormitorul lui Erin, oferindu-i o cană fierbinte de ceai, în timp ce își strecură picioarele sub cuvertură.

— Dorm, murmurase Erin.

— Am noutăți, declarase Lori. S-a luminat de ziuă, adăugase, aprinzând veioza de pe noptieră. Am făcut rezervare pentru un sejur în Fiji. În a doua săptămână din ianuarie. Ai spus că mai ai niște zile de concediu. E un cadou de la mine.

Erin ridicase ușor capul, deschizând un ochi.

Lori bănuia la ce se gândea sora ei – *Lori se teme de avioane. Nu călătorește niciodată. O vacanță e doar un plasture peste o rană foarte adâncă.* Astfel, fără să-i dea ocazia să spună ceva, continuase, cu glas domol, dar ferm:

— Vreau să evadez. Doar cu tine. Împreună, adăugase, după câteva clipe de tăcere apăsătoare.

Împreună – trecutul lor și greutatea aceluia cuvânt se așterneau, fremătătoare, de jur împrejur.

— Bine, atunci, îi răspunsese Erin, după un scurt moment de șovăială.

Și, cu toate astea, Lori se afla acum în aeroport. Singură.

Închise fermoarul trusei de machiaj și, luându-și geamantanul, ieși din toaletă.

Culoarul era încă pustiu. Își scoase din nou telefonul, răsucindu-l, nehotărâtă, în mâini. Erin ar fi trebuit să fie cea care să sune... și, cu toate astea, simțea nevoia să-i audă vocea și să se convingă că totul era în regulă.

Formă numărul.

În timp ce suna telefonul, văzu un pilot într-o uniformă albă și elegantă străbătând culoarul. Purta o șapcă de aviație, cu cozoroc, pe sub care i se iveau ochii umflați

și înroșiți. *Pilotul avionului meu?* El se așază pe vine și începu să scoțoască prin bagajul de mână, cu o umbră de confuzie pe chip. Își trecu o mână peste față, trăgând de pielea puhavă a maxilarului. După câteva clipe, renunță la căutări. Trase adânc aer în piept și își văzu de drum, cu ochii în pământ.

Mesageria vocală îi distrase atenția, făcând-o să se uite în altă parte. „Sunt Erin. Spuneți repede ce-aveți de spus!” Semnalul sonor intrase apoi atât de iute, încât avu senzația că fusese prinsă pe picior greșit.

Lori șovăi, în timp ce telefonul îi înregistra tăcerea apăsătoare.

Gândurile îi zburară la vremuri de mult apuse. Stăteau amândouă sub cuvertura cu imprimeu cu stele, în întunericul dens, la o săptămână după moartea mamei lor. Lori o strângea de mână pe sora ei, șoptindu-i: *N-ai de ce să te temi, Erin. Sunt sora ta mai mare. De acum înainte, eu o să am grijă de tine.*

Dar ce se întâmpla când Lori avea nevoie de ea? Ca acum, de pildă. Ce se întâmpla atunci?

— Sunt la aeroport, șopti Lori, cu buzele lipite de telefon. Unde naiba ești?

ÎN PREZENT | ERIN

Palierul din fața apartamentului meu e învăluit în beznă. Becul s-a ars luna trecută și n-am reușit să-l schimb.

Pipăi ușa cu mâna, căutând broasca. Simt mirosul de piele al gecii mele ude de ploaie. În spatele meu stă bărbatul care m-a însoțit de la bar. Răspândește un parfum suav de aftershave, ce se împletește cu un iz de drojdie de bere fermentată. *Mark? Matt?*

— Am lanternă la telefon, îmi spune, când reușesc să bag cheia în broască și să deschid ușa cu o smucitură.

Îmi croiesc drum printre corespondența de peste zi, apoi arunc cheile și mă descalț.

Mă urmează în sufragerie, scrutând totul în jur. Văd și eu, prin ochii lui: piese desperecheate de lenjerie intimă, lăsate la uscat pe calorifer; covoare îmbibate cu miros de mâncare arsă; cioturi de lumânări printre picături uscate de ceară; cana de cafea și bolul de cereale lăsate pe pervazul unde stau în fiecare dimineață, cu fereastra întredeschisă și gâtul întins, ca să zăresc un crâmpei de cer printre clădiri.

Îmi scot geaca. O arunc pe spătarul unui scaun plin cu cărți.

Aburii alcoolului se risipesc mult prea repede. Ar fi trebuit să aprind veioza, nu spoturile care ne scaldă

într-o lumină albă, aproape stridentă. Oare și el regretă că m-a însoțit, cum o fac și eu? Lucrez ca ziaristă și am fost trimisă la lansarea unei galerii de artă. N-am avut timp să mănânc nimic. Dar băutura curgea din belșug în pahare. De la galerie am luat barurile cu asalt. Eu m-am pierdut de colegii mei cu câteva ore în urmă, însă m-am trezit într-un colț întunecat dintr-un club în compania acestui tip. Cumva, a ajuns acasă la mine și mă privește acum cu un rânjel de lup în colțul gurii. Îmi dau seama că nu mai suntem înconjurați de mulțimea din bar. Ușa apartamentului e închisă. Suntem complet singuri.

Trebuie să te gândești bine, Erin, aud glasul surorii mele.

Închid ochii pentru o clipă și-mi reamintesc foarte bine timbrul vocii ei.

Dacă nu-l vrei aici, poți să-l rogi să plece.

— Vrei ceva de băut? îl întreb și-mi trec mâna prin părul tuns scurt la ceafă, simțind printre degete atingerea ca de perie.

Mă urmează în bucătăria lungă, tip vagon. Pe bufet, lângă o cutie cu cereale și o dâră de fulgi de porumb, sunt un flacon deschis de calmante și o sticlă de votcă. Hänsel și Gretel pentru adulți.

Deschid dulapul și îi arăt cu mâna sticlele pe jumătate goale cu vin, băuturi spirtoase și alte amestecuri.

— Alege ce vrei!

Ia o sticlă de rom și îl toarnă în două pahare pe care le găsește în uscătorul de vase.

— Ai cumva niște cola? Și o limetă?

— Nici una, nici alta.

— O adevărată gazdă.

Dau din umeri.

Îmi întinde paharul, le ciocnim și le dăm pe gât.

Apoi, după ce mai toarnă niște rom, luăm paharele și sticla în sufragerie. Dau la o parte o pătură și mă așez pe canapea. El rămâne în picioare.

— E apartamentul tău?

— E închiriat.

— Ai și colegi de apartament?

— Nu în momentul de față, îi răspund, cu ochii ațintiți către tabloul de deasupra canapelei.

E singura piesă care împodobește pereții complet goi. Tabloul, realizat în vopsea acrilică, înfățișează râul ce străbătea ținuturile copilăriei noastre din Bath. Lori l-a pictat pentru mine, folosind o paletă cromatică unde se regăseau nuanțe de albastru intens și de verde viu, culori întâlnite în natură. Îi plăcea să creeze picturi folosind tușe groase de vopsea. Mi l-a dăruit când m-am angajat pentru prima oară la Londra. *Ca să ai un loc pe care să-l numești acasă în oraș*, a scris pe spatele tabloului.

Urmăresc cu privirea spiralele ieșite în relief ale vopselei acrilice, acele creștături făcute cu un cuțit de pictură, menite să confere un tușeu aparte copacilor de pe malul râului. Parcă o și văd pe Lori, în fața șevale-tului, cu părul blond strâns la spate, purtând unul dintre tricourile largi ale lui Pete, pătate de vopsea, și fredonând o melodie. N-a reprezentat niciodată imaginea boemă a unui artist. Purta blugi curați și își coafa mereu părul; era întruchiparea desăvârșită a noțiunii de organizare și eficiență; își vopsea unghiile și își modela sprâncenele. Nu se simțea bătută de demonul creativității – ci se scâldea în lumina lui.

Îmi îndrept atenția spre bărbatul din cameră. E mai în vârstă decât mi-am imaginat, cu un păr facial ce pare să fie mult prea îngrijit, având margini bine definite și perciuni drepți, iar pielea de sub bărbie e deranjant de fină, de parcă n-ar fi cunoscut niciodată suflarea vântului. Nici nu mă simt atrasă de el. N-ar fi trebuit să-l aduc acasă.

De ce-ai făcut-o, Erin? aud din nou glasul surorii mele.

Pentru că e miercuri seară. Pentru că am băut. Și pentru că urăsc să mă întorc singură acasă, bine?

Se plimbă prin sufragerie, privește biblioteca și se oprește în fața șemineului. Unul tipic londonez – în stil edwardian, cu coșul de fum blocat, ce găzduiește acum o glastră de sticlă, cu leduri. Amprenta lui Lori.

– Ai primit-o de ziua ta?

Întrebarea mă ia prin surprindere. Îi urmăresc privirea ațintită asupra poliței de deasupra șemineului, unde se află o felicitare aniversară, încadrată de două lumânări ușor înclinate, cifra treizeci sclipind în fața ei.

– Da, îi răspund, în cele din urmă.

E mai ușor să mint decât să explic.

– Nu ți-aș fi dat treizeci de ani.

Firește, pentru că am doar douăzeci și șapte, îmi spun în gând, dar nu pot să i-o mărturisesc cu glas tare.

Îmi termin romul, simțind un val de căldură în timp ce îmi alunecă pe gât, apoi accesez aplicația Spotify de pe telefon. Aleg un playlist cu melodii instrumentale, dar îmi amintesc de vecina de dedesubt, care are un copil, și îl las să meargă în surdină. Ieri, am ajutat-o să care căruciorul pe scări – iar s-a stricat liftul –, în timp ce copilul mă privea neîncrezător, ținând în mână o prăjiturică din orez. Mămica mi-a mulțumit după aceea, cu glasul înecat în lacrimi. Aș fi vrut să-i invit la mine ca să verific dacă e totul în regulă, dar n-am găsit puterea s-o fac.

Bărbatul mă privește cu o expresie încrunțată pe chip, încercând, parcă, să deslușească ceva.

– Vorbește-mi despre tunsoarea ta!

– Despre tunsoarea mea?

Îmi arcuiesc o sprânceană.

Pe bune?

— E o tunsoare undercut, adaug, arătându-i părul ras de deasupra urechii drepte.

Lipsa simetriei îi nedumerește pe oameni. Am părul negru, tăiat scurt. În stil „pixie cut”, ca să folosesc un termen de specialitate, cu un undercut lateral. N-am ales coafura mânată neapărat de vreun trend. Într-o seară, am nimerit din întâmplare la un curs de frizerie. Iar tunsoarea mi-a sugerat-o unul dintre cursanți, un adolescent, care avea la încheietura mâinii un tatuaj proaspăt făcut. „De ce nu?”, i-am răspuns, ridicând din umeri.

Cam ăsta e răspunsul pe care îl dau tuturor.

Să vin la tine?

De ce nu?

Poate ar trebui să-mi fac ochii cu creion negru kohl și ceva spectaculos la sprâncene, dar nu prea mă entuziasmează ideea.

— Îmi place, îmi spune apoi.

Și face câțiva pași. Îmi imaginez pentru o clipă că vrea să se așeze lângă mine pe canapea și mă crispez toată. Însă doar traversează sufrageria și spune:

— Trebuie să fac o vizită.

O vizită? Vorbește în termeni folosiți de regulă de bătrâni, de parcă m-aș fi întâlnit cu tatăl cuiva.

Abia după câteva clipe îmi dau seama că nu se îndreaptă spre ușa care trebuie. Sar în picioare și o iau la fugă exact în clipa în care pune mâna pe clanță.

— Nu..., îngaim, dar ușa dormitorului de oaspeți se deschide și el aprinde lumina.

Încremenește pe loc.

Stă cu spatele la mine, dar știu prea bine ce vede. Privește pereții, cu ochii mari cât cepele.

N-am mai intrat aici de câteva săptămâni bune – dar știu foarte bine ce ascunde camera.

– Ce naiba e asta? Întreabă, pe un ton ușor strident.

O pauză între melodii ne cufundă în tăcere. Momentul se prelungește parcă la nesfârșit, iar întrebarea lui rămâne suspendată în aer.

– Baia e alături, îi spun, în cele din urmă.

– Ce sunt toate astea?

Pereții dormitorului de oaspeți sunt acoperiți cu tăieturi din ziare, hărți și fotografii – toate legate cu șnururi colorate și presărate cu notițe adezive și întrebări scrise de mână. Chipuri lipsite de expresie ne ținutiesc, lipite de pereți, sub titluri scrise de-o șchioapă: „Dispăruți!” „Nici urmă de avion.”

Știi ce gândește.

O știi prea bine, în regulă?

În mijloc se află o fotografie decupată dintr-un ziar, care înfățișează un avion mic și alb, străbătut de o dungă roșie. Dedesubt sunt pozele celor doi membri ai echipajului și ale celor șapte pasageri.

Văzând că nu-i răspund, se întoarce spre mine.

– E avionul care a dispărut, nu-i așa?

Dau din cap, fără tragere de inimă.

– Cu asta... te ocupi... la muncă? mă întreabă, cu o notă de speranță în glas.

– Da, mint eu.

– Parcă ai spus că ești ziaristă, nu-i așa? adaugă, cu o expresie de ușurare pe chip. Am citit câte ceva despre cazul ăsta. Avionul se îndrepta spre Fiji, nu? Și a dispărut pur și simplu de pe radar. Nici urmă de el. Nicio transmisie radio. Și nici resturi de avion. Absolut nimic. Extrem de ciudat, după părerea mea.

Buzele mele refuză să dea glas cuvintelor.

— Povestea s-a petrecut cu ceva timp în urmă, nu-
așa? Anul trecut?

— Acum doi ani.

Acum doi ani și șase zile.

— Au circulat tot felul de teorii. Prezența unui
terrorist la bord sau o misiune de sinucidere întreprinsă
de pilot. Asta încerci să afli?

— Îhî, îi răspund, pe un ton neutru.

— Continui să lucrezi și acasă? mă întreabă apoi, cu
o privire rezervată. Țasta e biroul tău?

— Cam așa ceva, îi răspund, după o altă tăcere înde-
lungată.

Pe chip îi apare o umbră, de parcă începe să-și dea
seama că ceva nu e în regulă. Privește peretele acoperit de
fotografii și tăieturi din ziare, unele cu marginile lipite cu
scotch, fiind îngălbenite de vreme, apoi se uită din nou la
mine. Îmi dau seama că încearcă cu disperare să descopere
adevărul și să înțeleagă sentimentul de neliniște care nu-
i dă pace.

Poate de vină e băutura sau faptul că se dă bătut
mult prea ușor – cert e că renunță rapid, spunându-mi că
se duce la baie. Intră la toaletă și încuie ușa în urma sa.

Rămân pe hol, privind din prag dormitorul de
oaspeți. Camera lui Lori. N-am mai intrat de luni bune
aici. Nimeni nu-și permite să stea cu chirie la Londra fără
un coleg de apartament, dar nu pot să dezlipesc toate
lucrurile astea de pe pereți, căci ar însemna că totul s-a
terminat. Că mă dau bătută. Că renunț la luptă.

Știi că trebuie s-o fac.

Trag adânc aer în piept. La sfârșit de săptămână.
Totul dintr-un foc. Gata, destul!

Sau poate că ar trebui să le dau deoparte treptat, în
etape. Aș putea să încep cu patul lui Lori – cărți, articole,

dosare. Ar fi trebuit să închiriez camera cu luni în urmă – contul meu bancar ar zice mersi –, dar ideea unui coleg de apartament mă face să mă înfior – cineva care să mă audă cum mă plimb de colo până colo, la ora patru dimineața, care să observe momentele ciudate ale zilei când iau masa sau să vadă că n-am o viață socială... Nu, nu-mi surâde ideea.

Aud apa trasă la WC și cum se umple bazinul. Mă aștept să aud apoi apa curgând la robinet, dar ușa se deschide și bărbatul se ivește în prag, cu mâinile nespălate îndesate în buzunare și o privire piezișă.

– Trebuie să mă trezesc devreme. Așa că...

– Firește.

Își ia haina, fără să se îmbrace cu ea.

– Toate cele bune! îmi spune, din prag.

Îl urmez, ținând ușa deschisă când iese pe hol. Dacă o închid acum, îl las în beznă. Ar trebui să aștept până coboară scările și ajunge la ușa de la intrare.

Dar la naiba!

Închid ușa. Și o încui.

Iau sticla de rom din sufragerie, scoțând un clinchet când ating cu inelele de argint gâtul sticlei. Intru în dormitorul lui Lori, dau la o parte o carte despre istoria accidentelor aviatice, și mă așez pe marginea patului. Mirosul de mucegai din cameră se contopește cu un aer stătut, mult mai răcoros decât în restul apartamentului.

– La mulți ani cu prilejul împlinirii a 30 de ani! spun apoi, ridicând sticla de rom spre fotografia de pe perete a surorii mele.

Îa și tu un pahar! o aud pe Lori. Parcă o și văd cum își dă ochii peste cap, în timp ce se preface exasperată.

Beau direct din sticlă. Și zâmbesc.

În timp ce romul îmi alunecă fierbinte pe gât, privesc fotografia lui Lori încadrată de imaginile celorlalți

pasageri ai zborului FJ209. *Pasagerul Trei* – a catalogat-o presa. I-au luat fotografia de pe contul de Instagram, ultima poză făcută înainte de a se îmbarca în avionul blestemat. Își vopsise recent părul, în nuanțe calde de miere și caramel, și zâmbea, cu buze roșii și strălucitoare, deși zâmbetul nu i se oglindea în ochi.

Stăteam lângă ea când a fost făcută fotografia. M-au scos din cadru, firește. Nu mi se mai văd decât degetele cu care o țin de mijloc. Ne pozaserăm în seara de dinaintea zborului – înainte să comit greșelile pe care aveam să le fac –, dar poza pare să surprindă totul: privirea lipsită de expresie a lui Lori care pare să se simtă complet singură, în timp ce eu încerc cu disperare să mă aghăț de ea.